

kül üks weike wõlga olli, agga mis siiski omma rahwast töö ja holepiddamisega toitis, tütre kätte annud. Tütre mees olli purainja ja tedda hüti: „pitk Hansjürri.“ More naese nimmi olli Lisa ja nende noor poisike nimmetati: „weike Jürri.“ Wannaeideke olli tütre jure jänud ja sedda kaupa teinud, et temma omma tarwidusseks maeas asset ja põllolappist üllespiddamist piddi sama. Nemmad lootfid, et pitk Hansjürri, kes tuggew töömees olli, sedda weikest wõlga warsti jouaks ärratasfuda, ja et nemmad siis wõiksid õige rahhuliste ellada. Esiotsa läks kõik hästi korda, mees teggi tööd ühhe rikka parweperremehhe jures orqus; Temma raius seal kennas waikses metsas mõnne teise päälisega neid kõrgid mändi mahha, mis Hollandi männiks hüti. Meed märato sured puid said, kui keik oksad ollid mahha raiutud, parraja äkkilise kolda pealt, kus põesaid egga wõõsufid ees ei olnud, mäest alla lobitud, sealt hoõstega jõe äre wetud, kus neid parweks kokko seoti ja wee peale lasti.

Pitk Hansjürri tenis head rahha ja arwas jubba, et, kui se nenda eddasi lähhäb, temma warsti sedda weikest üksikut maea mäe peal wõiks ärramüa ja parwemeistriga puwendi jures feltsi-mehheks heita, mis ennam siise teeks ja mitte ni

ränk ei olleks kui puraiuminne, — ja mõtles ka, et temma weike Jürri wimaks isse rikkaks parwemehheks woiks sada, kel rahha olleks ni kui metsas pulehti, ja mis seddasuggusid surusse mõttid weel ennam on, mis warsti inuimesse süddames tõuswad, kui ta ärraummustab, mis se tähhendab kui kirri ütleb: „Katsuge, et teie õnsaks jate, kartusse ja wärristussega.“ Inuimesed tahhaksid kül keik õnsaks sada, agga mõnned mõtlewad, kui sedda kartusse ja wärristussega peab nõudma, egga se woi ennam õnnis olla, ja et karta ja wärriseda ei sünni ühhe õnnistussega. Agga pitk Hansjürri ja temma naene ollid ühhe waenlasse omma maeasse lastnud tulla, kes agga nende melest ennam waenlane ei olnud, waid üsona hea sõbber, et nemmad aeg acalt ennam ei arwanud sündima ilma temmata ellada egga tööd tehha. Sest kui mees hommiko warra ülles tõusis ja töle läks, siis piddi keige esmalt wi- napuddel walmis ollema, — ja ükski ei ütelnud: „Hansjürri, wata, se wiin on sinno waenlane ja sadab sind surma — hirmsa hinge surma ja warrase ihhosurma!“ — Wannaeide mele ükski tulli wahhest, et mitte keik asjad omma õigusses ei olnud ja wimaks weel ennam wilto lähwad; agga temma olli üks arg, tassane wan-